

VICENÇ VILLATORO

Pau Pons: una necrològica col·lectiva

M'assabento a través dels mitjans de comunicació de la mort als cinquanta anys de Pau Pons, antic col·laborador d'aquesta revista, periodista, productor d'informatius a TV3, un dels rostres públics de la Lliga Comunista Revolucionària durant la transició. La nota sobre la seva mort no és gaire gran –no era un personatge conegut, públic–, però prou visible per recordar-lo i per constatar que ha deixat amics en els mitjans on va treballar.

Vaig conèixer Pau Pons a TV3, en les èpoques glorioses de la fundació. De fet, n'era un dels socis fundadors, com molts dels qui de la mà d'en Jaume Roures van entrar a la producció d'informatius, provinents molts d'ells de la LCR. Vam fer junts uns quants viatges professionals –recordo especialment un festival de Venècia–, vam discutir força de política –“Jo sóc molt roig, però que molt, eh?”–, em sembla que em va dir una vegada amb ironia– i vam trempar junts en la il·lusió de fer una tele nova i nostra, diferent. No diré que ens féssim molt amics, però em queia bé, molt bé. Hi treballava de gust i hi discutia amb passió. Fins aquí, allò que podria anomenar un record personal. Són coses de fer-se gran: vas començant a tenir morts a la memòria. L'Albert Viladot, en Pep Ylla, en Diumaró, en Pau Pons... Tot de gent que tenies la sensació que eren al costat i que de sobte han quedat enrere.

Però representa que els articles d'opinió d'una revista no són per glossar els records personals, sinó per fer reflexions col·lectives. Fins i tot una necrològica, que és el fet individual per excel·lència, pot ser també un exercici de memòria general, un peu forçat per a la generalització. Quan he vist la notícia de la mort d'en Pau Pons, quan he recordat com discutíem de política i com d'allunyats podríem arribar a estar –de vegades, no sempre– quan en parlàvem, m'ha semblat necessari reivindicar la quantitat de bona fe, d'il·lusió personal,

d'empenta constructiva, d'entusiasme generador, que ha despertat la política en el segle que s'ha acabat. Fins a quin punt no podem fer el balanç del segle XX sense recordar que molta gent va posar el coll, l'entusiasme, les qualitats humanes més nobles i més positives, en allò que podríem anomenar la política.

Si fem el balanç del segle XX, la temptació és pensar que la política ha estat un desastre. En nom d'ideals polítics, de grans paraules escrites amb majúscules, s'han matat moltes persones reals i tangibles. Com a peatge per a un món mi-

Pensem que les ideologies poden provocar molta mort, però seria injust no palesar l'energia positiva que han arribat a mobilitzar

llor que mai no acabava d'arribar, s'han sacrificat moltes vides humanes que feien nosa a les grans paraules. Al l'altar de la Pàtria, de la Revolució, del Socialisme, de la Llibertat, s'ha fet l'holocaust de molta gent. Per tant, la primera temptació –que jo no descartaria mai del tot– és la de pensar que les ideologies, la política, són una cosa molt perversa, que pot provocar molta mort. Però seria parcial i injust fer aquest balanç sense posar també en algun platet d'alguna balança la quantitat d'energia positiva, de bona fe, de voluntat de justícia i de transformació que les ideologies i la política han arribat a mobilitzar. Fins i tot en nom d'idees fracassades i que ara ja sabem quin perill portaven a dins es van posar en moviment biografies personals

exemplars. Moltes vegades, com més discrepo i més em desagraden algunes de les grans idees polítiques que han marcat el segle XX, més admirables em semblen algunes persones concretes que hi van posar les seves esperances i les seves energies.

Hi he pensat a partir de la necrològica d'en Pau Pons, perquè amb ell discutíem de política –i de feina i de futbol i del que fos–, perquè em sembla una d'aquestes biografies. Tots n'hem coneguda alguna. Bona gent que, encara que no penséssim com ells o que penséssim el contrari que ells, ens han impactat per la manera positiva, creadora, amb la qual creien allò que creien. I, si se'm permet, encara una altra generalització. De vegades, quan alguns amics que saben del meu pas per la política, em pregunten què sent un escriptor o un periodista quan veu aquest món, com pot arribar a suportar la visió d'una cosa tan lletja, tan contaminadora, tan mesquina, com representa que és la política, jo els responc que en cap altre món –ni tan sols en el de la cultura o en el de la informació– he trobat jaciments tan rics de bona fe com en la política. Una assemblea de militants gairebé de qualsevol partit conté una concentració de bona fe que no té res a envejar amb la que hi pot haver en qualsevol ONG que sigui percebuda com el màxim de la solidaritat i l'altruisme. Certament, no tota la política és així. No tota la política són les assemblees de militants, que donen temps i il·lusió a canvi simplement de veure surar les seves visions del món, les seves idees, però això també hi és. La memòria personal d'en Pau Pons il·lustra, per mi, aquestes dues constatacions. Idees llunyanes, que ens poden semblar equivocades, s'ennobleixen per la il·lusió i l'esforç de la bona gent que hi dedica la seva vida. La política pot ser una activitat molt noble. No cal tenir raó. Cal tenir raons. I il·lusions.

Escriptor